

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13954-06-22 ציפורי נ' שפר ואח'

לפני כבוד השופט אביים ברקאי

התובע: אלי ציפורי

נגד

הנתבעים:

1. יהודה שפר
2. משרד המשפטים/רשם מאגרי המידע
(התביעה כנגד הנתבעת 2 נדחתה בהסכמה)

ב"כ התובע: עו"ד אוהד מחרז, עו"ד עדי בן חור
ב"כ הנתבע 1: עו"ד יובל יועז, עו"ד אילן יונש, עו"ד רינה ענתי

פסק דין

חלק ראשון, פתח דבר

1. עניינו של פסק הדין

1.1 עניינו של פסק הדין הוא תביעה על סך של **280,000 ₪** (לצורכי אגרה) בטענה להוצאת לשון הרע כנגד התובע. בנוסף לסעד הכספי, עותר התובע לסעדים נוספים וכן לפיצוי כספי בגין פגיעה בפרטיות – הכל כפי שיפורט בסעיף 2 להלן. להשלמה ייאמר שבתחילה הוגשה התביעה גם כנגד משרד המשפטים, ואולם זו נדחתה ללא צו להוצאות לאור בקשה בהסכמה שהוגשה ביום 21/12/2023.

1.2 התביעה התייחסה להפניה של הנתבע לכתבה של העיתונאי גידי וייץ בעיתון "הארץ". כתבה שהתייחסה להתנהלות התובע במהלך שנות קיומו של "משפט נתניהו" – הליך פלילי המתנהל בשנים האחרונות, כנגד מי שמכהן כעת כראש הממשלה - בנימין נתניהו. הכתבה פורסמה בתקופה בה לא כיהן בנימין נתניהו כראש הממשלה. בכתבה נטען, בין היתר, שהתובע – "נוהג לקרב את הנייד שלו מרחק סנטימטרים מפניהם של התובעים והעיתונאים, לעקוב אחריהם, לעלוב בהם, להטריד אותם גם כשהוא מתבקש להפסיק" וכן הועלו טענות נוספות, כפי שיורחב בסעיף 6 להלן, במסגרת סקירת טענות כתב התביעה.

הגם שהתביעה הוגשה בשל ההפניה לפרסום בעיתון "הארץ" – עדיין התובע הקפיד לא להגיש את התביעה כנגד עיתון "הארץ" או כנגד העיתונאי שפרסם הכתבה – אלא דווקא כנגד הנתבע אשר הפנה לכתבה. לענין זה עוד אתיחס בהמשך.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13954-06-22 ציפורי נ' שפר ואח'

1.3 תחילת הפרשה, היא כאמור בכתבה של העיתונאי גידי וייץ, אשר פורסמה בעיתון "הארץ". הכתבה פורסמה ביום 23/5/2022 תחת הכותרת - "כשהנאשם יגיע לניחום אבלים", כאשר הביטוי - "הנאשם" התייחס לבנימין נתניהו המכהן כראש הממשלה והתייחס להליך הפלילי המתנהל כנגדו. בכתבה נאמרו מילים נוקבות המתייחסות לתובע כאן ובין היתר, נכתב כך (ההדגשות לא במקור):

"נאשם מספר 1 יודע בוודאי שלמסרים המכובסים שלו ושל הפרקליטים תהיה תיבת תהודה שתפמפם באובססיביות ותוך שימוש בשמות תואר מצחינים את המסר.

יש כמה כאלה בינינו. הבולט והדוחה שבהם, אלי ציפורי מ"מעריב", התמקם בקביעות באולם בית המשפט. הוא לא בא רק כדי לסקר. נדמה שמטרתו המרכזית היא הפעלת טרור נפשי נגד התובעים ואנשי התקשורת "המגויסים". הוא נוהג לקרב את הנייד שלו מרחק סנטימטרים מפניהם של התובעים והעיתונאים, לעקוב אחריהם, לעלוב בהם, להטריד אותם גם כשהוא מתבקש להפסיק.

לאחר מכן הוא מפרסם את תמונות התקריב של "הקושרים" ו"התופרים" בליווי שמות תואר, שכל אחד מהם היה מזכה אותו בהוצאות כבדות במשפט דיבה. היכנסו לחשבון הטוויטר שלו ותראו איך הפסולת שהוא משפריץ מהמקלדת מתסיסה את האדוקים שבחסידיים. "גליקמן, עוד לא קברו אותך? חבר שואל" היא דוגמה מאפיינת מסוף השבוע האחרון.

פעם נתניהו היה מתבייש בקרבת אדם כזה, אבל בשנים האחרונות התקלפו שאריות העכבות מנפשו. למעשה, ממטרת הגידופים חסרת הרסן נהפך לחביבו האולטימטיבי. נתניהו מרבה להסתובב אליו במהלך המשפט ולהחליף עמו חיוכים משועשעים, ובאחרונה פרסם ברכה חמה לציפורי ליום הולדתו, והודה לו על "האומץ לחשוף את האמת". במקום אחר בזמן אחר מישהו היה מונע מהמופע המטריד הזה לבוא בשערי בית המשפט. אבל איש לא שם ברקס לטירוף. הפחד ממכונת המלחמה התוקפנית והמסוכנת מטילה את צילה האפל על כל שומרי הסף: הנהלת בתי המשפט, ולמצער גם הרכב השופטים שבהיכלו מתרחש כבר יותר משנה מחזה האימים. כולם מורתעים, איש לא רוצה להיכנס לעינית של היורים"

התובע שתק משפטית אל מול המילים הנוקבות שהוטחו בו, ולא נקט בשום הליך משפטי ישיר בגין הכתבה של גידי וייץ. אך בעוד הוא שותק אל מול הכתבה של גידי וייץ, שהעיתונות ובוודאי עיתון "הארץ" מאחוריו - החליט התובע לבוא חשבון עם הנתבע הבודד כאן, אשר העז להפנות לאותה כתבה של גידי וייץ ואשר אין גוף תקשורת גדול וחזק מאחוריו. על כך בפסקה הבאה.

1.4 הנתבע כאן הפנה לכתבה של גידי וייץ, והוסיף מלל של כארבע שורות בלבד, במסגרתו כתב – "… קראו על אווירת טרור ואלימות מילולית כנגד פרקליטים ועיתונאים מצדו של elizipori@ במשפט נתניהו. אך הוא אינו לבד ומדובר בצבא של צייצנים התוקפים כל מי שמפריע...". וכן הזכיר למשל את העיתונאי ינון מגל. לשון הפרסום בגינה הוגשה התביעה היא (ההדגשות לא במקור):

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13954-06-22 ציפורי נ' שפר ואח'

"חכמים הזהרו בדבריכם! קראו על אוירת טרור ואלימות מילולית כנגד פרקליטים ועיתונאים מצדו של elizipori@ במשפט נתניהו. אך הוא אינו לבד ומדובר בצבא של צייצנים התוקפים כל מי שמפריע להפיץ פייק בשפה אלימה למשל @YinonMagal שרק אתמול התלוצץ על "כדור בראשו" של בנט."

הפרסום הופיע בדרך כזו או אחרת ארבע פעמים, כאשר אף שונה המלל מעט, ובהתייחסות לאמירה של ינון מגל הושמט שמו של נפתלי בנט מי שכיהן כראש הממשלה במועד הפרסום. פירוט ארבעת הפרסומים יובא בסעיף 6.2 לפסק הדין.

1.5 הפרסום דלעיל, על ארבע הפעמים בהם הופיע בצורה כזו או אחרת, הביא לתביעה בה ניתן כעת פסק הדין.

2. הסעדים להם עותר התובע

התובע עותר לפיצוי בסך של **280,000 ש"ח** (לצרכי אגרה) וכן לסעדים נוספים, הכל כמפורט להלן:

- (א) פיצוי בסך של **280,000 ₪** בגין הפרסומים ומכח הוראות חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965;
- (ב) בנוסף - עותר התובע להסרה, תיקון והכחשת הפרסומים והתנצלות;
- (ג) "לחילופין או במצטבר" עותר התובע לפיצוי בסך של **247,600 ₪** בגין פגיעה בפרטיותו בהתאם לסעיף 29א(ב)(1) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981;
- (ד) עוד "לחילופין או במצטבר" עותר התובע לסעדים מכוח עוולת הרשלנות, עוולת הפרת חובה חקוקה ומפנה לחוקים, תקנות, תקנונים ונהלים רבים שעוד יפורטו להלן.

3. הערה באשר לראיות שהתובע ביקש להגיש, וזאת מתוך "משפט נתניהו"

3.1 אירועי משפט בנימין נתניהו, אשר כבר הוזכר לעיל, מצאו דרכם גם למהלך הדיון כאן. וכך אירועים שונים הוזכרו על ידי הצדדים ועל ידי העדים והיה צורך להזכיר שההליך כאן מתייחס למחלוקת כאן, ולא יכריע כמובן בענייני משפט נתניהו.

3.2 הדבר הגיע לכדי כך, שגם לאחר תום החקירות הנגדיות ובעוד ההליך ממתין להשלמת הגשת סיכומי הצדדים, הגיש התובע ביום 23/2/2025 בקשה לצירוף ראיות חדשות – מתוך משפט בנימין נתניהו. התובע ביקש לצרף דפים מפרוטוקול הדיון במשפט בנימין נתניהו וחקירתו הראשית של בנימין נתניהו, הבהרות של בית המשפט שם לעיתונאים, ואפילו "ציוץ" (פרסום ברשת חברתית) של העיתונאי אביעד גליקמן באשר להערת בית המשפט המחוזי בירושלים הדין במשפט בנימין נתניהו. הבקשה נדחתה על ידי בהחלטה ובה נימוקים שונים, כאשר אחד הנימוקים הבהיר כך תוך התייחסות לניסיון לייבא להליך כאן את משפט נתניהו (ההדגשות לא במקור) – **"יש להיזהר ולא לייבא להליך כאן את המחלוקת הנדונה בבית המשפט המחוזי בירושלים, בהליך בו התובע והנתבע אינם בעלי דין בו. גם לא לייבא החלטות מהימים האחרונים של מותבי בית המשפט המחוזי בירושלים – במסגרת ההליך כאן."**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-06-13954 ציפורי נ' שפר ואח'

4. תוצאת פסק הדין

בסיומו של פסק הדין התביעה תידחה, תוך חיוב התובע בתשלום הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד.

חלק שני – תשע העדויות בהליך וכן תמצית טענות הצדדים

5. העדויות שנשמעו

במסגרת ההליך נשמעו תשע עדויות, כמפורט להלן:

5.1 מטעם התובע נשמעו שניים:

- התובע עצמו;
- מר רפאל שמיר שהוצג כמי שנוכח במרבית הדיונים בתיקי "האלפים" במשפט נתניהו.

5.2 מטעם הנתבע נשמעו שבעה:

- הנתבע עצמו;
- מר אורן פרסיקו, עיתונאי וכתב "העין השביעית";
- מר אביעד גליקמן, עיתונאי וכתב ערוץ 13;
- גב' יעל פרידסון, עיתונאית וכתבת עיתון "הארץ" ולשעבר ידיעות אחרונות וכן וואלה;
- מר נטעאל בנדל, עיתונאי וכתב עיתון "ישראל היום" ולשעבר כתב עיתון "הארץ";
- מר איתמר לוי, עיתונאי וכתב News1 ובעבר כתב ועורך החדשות בעיתון גלובס ועורך הפרסומים של לשכת רואי החשבון;
- מר גידי וייץ, עיתונאי וכתב עיתון "הארץ".

6. תמצית טענות התובע

6.1 התובע איש תקשורת מוערך וותיק, מסקר ומדווח, בין היתר, על משפט ראש הממשלה, בנימין נתניהו, במספר פלטפורמות, בין השאר, באמצעות רשתות חברתיות. הנתבע 1 (להלן: "הנתבע") עבד במחלקת הבג"צים, שימש בעברו כמשנה לפרקליט המדינה וכראש הרשות לאיסור הלבנת הון. כיום משמש כאיש תקשורת ועו"ד פעיל.

6.2 התובע הגיש התביעה בגין מה שהגדיר ארבעה פרסומים:

(א) הפרסום הראשון - ביום 23.5.2022 בשעה 11:07 פרסם הנתבע ציוץ ברשת הטוויטר, לו צירף קישור מסוכנות הידיעות "יפעת", אשר מלקטת ידיעות עבור משרד המשפטים. בפרסום זה מובא מאמרו של גידי וייץ בעיתון "הארץ" שהוגדר על ידי התובע כמאמר דיבתי המאשים אותו (את התובע) בהאשמות בזויות. הנתבע הוסיף לקישור מלל משלו: "חכמים הזהרו בדבריכם! קראו על אוירת טרור ואלימות מילולית כנגד פרקליטים ועיתונאים מצדו של elizipori@ במשפט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-06-13954 ציפורי נ' שפר ואח'

נתניהו. אך הוא אינו לבד ומדובר בצבא של צייצנים התוקפים כל מי שמפריע להפיץ פייק בשפה אלימה למשל YinonMagal@ שרק אתמול התלוצץ על "כדור בראשו" של בנט."

(ב) **הפרסום השני** – לאחר מכן שיתף הנתבע קישור לכתבה מעיתון "הארץ" שהוגדרה על ידי התובע ככתבה דיבתית. הנתבע שיתף קישור תוך שהוא מוסיף את אותו המלל.

(ג) **הפרסום השלישי** – פרסום צילום מסך של הכתבה. לפרסום זה הוסיף הנתבע את המלל: "חכמים הזהרו בדבריכם! @elizipori מאיים ומטריד עיתונאים ופרקליטים באולם בית המשפט וצבא של עיתונאים צייצנים משושה על ידי יד נעלמה כנגד מי שנלחם בפייק ניוז. אתמול YinonMagal@ אף מתלוצץ על "כדור בראש" די לאלימות המילולית !!!". התובע נותן הסבר לנסיבות הפרסום השלישי לטעמו ולפיו - בשעה 07:55, לאחר שנגלתה העובדה כי הנתבע שיתף כתבה של וייץ באמצעות מידע שנשלח לו מדוברות משרד המשפטים, מחק הנתבע את הפרסום הראשון, פרסם צילום מסך של הכתבה, תוך שהוא חותך את הכותרת, אשר מבהירה כי הוא קיבל את הכתבה ממשרד המשפטים, מתוך מטרה להשמיד ראיות.

(ד) **הפרסום הרביעי** – שיתוף הפרסום השלישי הנתבע בפרופיל הטוויטר שלו, בשנית. התובע נותן הסבר לנסיבות הפרסום לטעמו ולפיו הנתבע חש גאווה רבה בהסתה ובלשון הרע שלו כנגד התובע, באופן אשר הניע אותו לשתף את הפרסום השלישי בפרופיל הטוויטר שלו בשנית.

6.3 התובע מציין שדברי הנתבע מזעזעים בחומרתם. הנתבע הציג את התובע כמטריד, מאיים ורוצח פוטנציאלי. הנתבע אף תייג את התובע בפרסומים הדיבתיים. יובהר כי פעולת התיוג מביאה לכך ששמו של התובע עולה במנועי החיפוש השונים באינטרנט ומגדילה את הפגיעה.

6.4 התובע פנה לדובר משרד המשפטים אשר הכחיש כי הועברו ידיעות לנתבע כדי שיפגע בפרטיותו ושמו הטוב של התובע. הדבר סותר את דבריו של הנתבע ברשת הטוויטר מיום 23.5.2022 בתגובה לפרסומיה של עו"ד תמר ארבל אשר חשפה את מעשי הנתבע: "את פשוט גאונה! ההסבר הפשוט הוא שביקשתי לפני חודשים רבים לקבל חומרים שמקבלים עיתונאים מדוברות משרד המשפטים כמי שמביע דעתו בנושא המשפט רצוי שאהיה מעודכן לא? או שיש למטה השמצת הפרקליטות בעיה עם זה?". לטענת התובע, קבלת הידיעות נועדה לבצע חיסול ממוקד לשמו הטוב של התובע. עוד הוסיף שהנתבעים ניסו לגרום לו (לתובע) לתחושת "שיתוק ופחד" כדי שלא יפעל כעיתונאי.

6.5 באשר לפרסומים אלה, הוסיף התובע שאופיו הבריוני של הנתבע בא לידי ביטוי יומיים לאחר הוצאת לשון הרע כנגד התובע, הפעם כנגד עמיתה נוספת, עו"ד כנרת בראשי. ביום 25.5.2022, כתב הנתבע לעו"ד בראשי אשר חשפה כי משרד המשפטים מכחיש כי הוא מעביר חומרים לנתבע: "כנרת בראשי היכן התגובה של משרד המשפטים שאינני מקבל מהם כלום? אני ממתין. לקרוא לעו"ד חבר שקרן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13954-06-22 ציפורי נ' שפר ואח'

ללא שום בסיס עובדתי זו גם הוצאת דיבה וגם עבירת משמעת בלשכה. מצפה ממך להתנצלות..
אתם פשוט שקרנים!" הנתבע איים על עו"ד בראשי שיפגע בפרנסתה.

6.6 התובע עותר לפיצוי בסך של 280,000 ₪ מכוח חוק איסור לשון הרע. לחילופין או במצטבר עותר התובע לפיצוי בסך של 247,600 מכוח חוק הגנת הפרטיות. כמו כן עותר התובע לכך שהפרסומים יוסרו, יתוקנו ויוכחשו וכן דורש התנצלות. לחילופין, עותר התובע לפיצוי מכוח עוולת הרשלנות או עוולת הפרת חובה חקוקה של סעיף 2 לחוק האזנת סתר, התשל"ט-1979; סעיפים 3-5 לתקנות בתי המשפט ובתי הדין לעבודה (עיון בתיקים), התשס"ג-2003; סעיף 16(ב) לתקנון האתיקה המקצועית של העיתונות; סעיפים 53, 54 ו-60(א) לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"ט-1961; "נוהל היתר כללי לעיון בתיקי בית המשפט", ובכלל זה סעיף 12 לנוהל; "נוסח היתר עיון כללי עיון"; סעיפים 6 – 19 לתקנות הגנת הפרטיות (אבטחת מידע), התשע"ז-2017; סעיף 7(א) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו; סעיפים 43.111, 43.623, (א), 43.627, (א), 43.628, 43.629, 43.848 (א) לתקנון שירות המדינה. עוד טוען התובע כי על הנתבע חל נטל היפוך הראיה.

6.7 בכתב התשובה שהגיש התובע לאחר הגשת כתב ההגנה מטעם הנתבע, הוא ציין בין היתר כך:

(א) בניגוד לטענת הנתבע, שלח התובע ביום 23/5/2022 מכתב התראה טרם הגשת תביעה. המכתב הועבר לנתבע באמצעות אפליקציית וואטצאפ. עוד טוען התובע כי ביום 28/6/2022, לאחר שהוגש כתב התביעה כנגד הנתבע ולאחר שהתובע הודיע על הגשתו ברשת החברתית טוויטר, עם צילום מסך של כתב התביעה, לעג הנתבע לתובע במילים: "אולי בהזדמנות זו תמציא לי כדין את התביעה שאתה טוען שהגשת כנגדי – טרם התקבלה אני במתח." דברים אלה נכתבו לאחר שהנתבע התחמק מקבלת כתב התביעה. הנתבע ובא כוחו פעלו בניגוד לסעיפים 32(א) ו-34(א) לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), התשמ"ו-1986.

(ב) לטענת התובע, טענות הנתבע הן מסוג הודאה והדחה. עוד הפנה התובע להליך משפטי כנגד הנתבע בגין מעורבותו בתאונת דרכים בה נהרג אדם. בנוסף טען התובע שהשנאה של הנתבע כלפיו נובעת אף מסלידתו ממנו (מהתובע) כאיש תקשורת מתחרה ומצליח.

7. תמצית טענות הנתבע

7.1 לטענת הנתבע, התביעה וגשה בחוסר תום לב ומטרתה להשמיץ ולפגוע בשמו הטוב של הנתבע ולבצע "רצח אופיי" תוך שימוש לרעה בהליכי משפט. התביעה היא טורדנית וקנטרנית ואינה מגלה עילה.

7.2 בניגוד לטענת התובע, אין מדובר בארבעה פרסומים, אלא בפרסום אחד בלבד. הכפלתו פי ארבעה נועדה להגדיל את סכום התביעה. מדובר בפרסומים זהים ללא תוספת מהותית או תוספת בכלל. יתרה מכך, לטענת הנתבע, אין מדובר בלשון הרע, וככל שיש בפרסום לשון הרע, הוא נהנה מההגנות בדין: הגנת אמת בפרסום, הגנת תום הלב והגנת העיתונות האחראית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13954-06-22 ציפורי נ' שפר ואח'

7.3 עניינה של התביעה הוא בציוץ בטוויטר בו נתן הנתבע ביטוי למאמרו של העיתונאי גידי וייץ שפורסם באותו בוקר בעיתון "הארץ" וממילא זכה בתפוצה נרחבת בזכות עצמו וללא קשר לשיתוף שעשה הנתבע. דבריו של הנתבע בהקשר לתובע הם דברים חשובים שיש בהם עניין וערך ציבורי ואף הכרח וחובה אזרחית לומר אותם, והם אינם מהווים לשון הרע.

7.4 לעניין הטענות של פגיעה בפרטיות אין בכתב התביעה כל פירוט או ניתוח של העוולה והטענה הכללית נטענה בעלמא. לאור האמור, יש לסלק טענה זו על הסף. כך גם ביחס לרשימת החיקוקים שציין התובע בכתב התביעה. אין כל ניתוח, פירוט או הסבר בדבר מהות העוולות הנטענות. יתרה מכך, חלק מהחיקוקים אינם רלוונטיים לענייננו וחלקם אינם חיקוקים כלל.

7.5 הנתבע מפנה למאמרו של העיתונאי גידי וייץ בעיתון "הארץ" מיום 23/5/2022. הנתבע מפנה לכך שהתובע בחר שלא להגיש תביעה נגד העיתונאי שפרסם את הדברים, ומציין שלעובדה זו משקל רב לענייננו. הנתבע אינו היחיד שפרסם את המאמר ברשתות החברתיות. המאמר פורסם על ידי אנשים שהתפוצה שלהם ברשתות החברתיות גדולה בהרבה מזו של הנתבע.

7.6 הנתבע מציין, על אף שאין רלוונטיות כיצד הגיע מאמרו של וייץ לידיעתו, כי יש לו מנוי לעיתון "הארץ". עוד מציין הנתבע שבגרסתו המקוונת של המאמר מופיעה תמונתו של התובע כשהוא מקרב את מכשיר הנייד שלו אל פניה של עו"ד בן ארי באופן מטריד ומאיים. דברים אלה עולים בקנה אחד עם שורת דיווחים עיתונאיים וגורמים נוספים ששהו באולם בו מתנהל משפטו של ראש הממשלה.

7.7 בפרסום שפרסם הנתבע אין כל לשון הרע. ככל שייקבע שיש בו לשון הרע הרי שהוא נהנה מההגנות שבדין: הגנת אמת בפרסום, הגנת תום הלב לפי סעיפים 14(4) ו-15(6) לחוק איסור לשון הרע, וכן הגנת העיתונות האחראית לפי סעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע. כל שיש בפרסום הוא הפניה לאמור במאמר. מדובר בתיאור עובדתי של המאמר. עוד טוען הנתבע, כי מדובר בעניין של מה בכך שאינו מהווה על עוולה בהתאם לסעיף 7 לחוק איסור לשון הרע וסעיף 4 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש].

הערת מעבר - אין באמור לעיל כדי להביא את מלוא טענות הצדדים, אך די בכך כדי להציב את המסד להמשך פסק הדין.

חלק שני – דיון והכרעה

8. מיקוד הפרסומים בגינם הוגשה התביעה וכן התייחסות לנושאים בהם ידון פסק הדין

8.1 מיקוד הפרסומים בגינה הוגשה התביעה

(א) התובע טוען שפרסומי הנתבע מציגים אותו כ"מטריד, מאיים ורוצח פוטנציאלי" (סעיף 10 לכתב התביעה). על מנת למקד הדיון ולקבוע מה יש לבחון בהם כהוצאת לשון הרע – אפנה לפרסומים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-06-13954 ציפורי נ' שפר ואח'

שתוארו בסעיפים 6.2 לעיל וכבר מיד ייאמר שאין בפרסומים כל התייחסות לכך שהתובע הוא "רוצח פוטנציאלי".

(ב) באמור בפרסומים, הנתבע מפנה "לאווירת טרור ואלימות מילולית כנגד פרקליטים ועיתונאים" מצידו של התובע וכן שהתובע "מאיים ומטריד עיתונאים ופרקליטים באולם בית המשפט" - כל זאת תוך הפניה ושיתוף מאמרו של גידי וייץ בעיתון "הארץ".

8.2 הנושאים בהם ידון פסק הדין

הדיון במחלוקת בין הצדדים יתייחס לשני נושאים עיקריים, כמפורט להלן:

(א) נושא ראשון משניים לדיון בפסק הדין – התייחסות להלכה בדבר "ברירת נתבעים בעייתית" ולכך שהתובע בחר לתבוע דווקא ורק את הנתבע. בתמצית ייאמר שעיקר קצפו של התובע יצא על המאמר של העיתונאי גידי וייץ בעיתון "הארץ", אך הוא נזהר שלא להגיש כנגד העיתונאי גידי וייץ או כנגד עיתון "הארץ" תביעה; זאת ועוד – במהלך הדיון התחוויר ששורה של עיתונאים מגופי תקשורת שונים התייחסו להתנהלותו של התובע במילים נוקבות – ועדיין הוא נזהר לא להגיש כנגדם תביעה. התובע בחר בקפידה את הנתבע הבודד אשר לא עומד מאחוריו כל גוף תקשורת ואשר הפנה למאמר של גידי וייץ. רק כנגד הנתבע הבודד הוגשה התביעה – הכל כ"ברירת נתבעים בעייתית" כמשמעה בפסיקת בתי המשפט. כבר בשל כך יש לדחות התביעה. הדיון בנושא יורחב בסעיף 9 לפסק הדין.

(ב) נושא שני משניים לדיון בפסק הדין – התייחסות להתנהלות התובע ולכך, שבמלוא הכבוד, עומדת לנתבע טענת "אמת דיברתי" – גם בשל כך יש לדחות התביעה, ועל כך יורחב בדיון במסגרת סעיף 10 לפסק הדין.

9. דיון בנושא ראשון משניים בפסק הדין – יש לדחות התביעה בשל "ברירת נתבעים בעייתית" כאשר התובע בחר לתבוע דווקא ורק את הנתבע ולא את מפרסם הכתבה בעיתון 'הארץ' (טענת "ברירת נתבעים בעייתית" – כסוג של הגנה מן הצדק בהליך אזרחי)

9.1 מבוא

(א) עיקרה של טענת התובע היא כנגד כתבתו של גידי וייץ שמאחוריו עומד עיתון "הארץ". ואולם למרות שאותה כתבה עמדה בבסיס התביעה – הרי התובע הקפיד ונזהר לא להגיש התביעה כנגד המפרסמים, לא כנגד גידי וייץ וממילא לא כנגד עיתון "הארץ".

(ב) ניתן היה לראות והנתבע אף הפנה לשורה ארוכה של עיתונאים אשר חלקם גם התייצב, העיד והתייחס להתנהלותו של התובע. כך למשל, הנתבע הפנה לפרסום של העיתונאי עמית סגל שמאחוריו ברגיל ערוץ 12 בטלוויזיה, ובפרסום שנעשה לאחר שהתובע הפסיד בהליך משפטי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-06-13954 ציפורי נ' שפר ואח'

שעניינו לשון הרע בו נתבע על ידי עיתונאי אחר – אבישי גרינצייג. לענין זה נכתב על ידי העיתונאי עמית סגל כך (ההדגשות לא במקור) -

"מברך את ידידי אבישי גרינצייג שנלחם בממטרת השיטנה הקרויה אלי ציפורי וניצח אותה. לתופעה המגונה הזו, שהצליחה לריב עם כל מעסיק מגלובס דרך מעריב ועד האולפן הפתוח וטינפה על כל מה שזו, אין כל קשר לימין"

התובע כאן לא הגיש כל תביעה כנגד העיתונאי עמית סגל, שמאחוריו גוף תקשורת (זאת להבדיל מהנתבע כאן, אשר התמודד עם התביעה כנגדו, ללא שמאחוריו גב של גוף תקשורת). כאן המקום לציין שגם ההליך כנגד אבישי גרינצייג, בו נדחו טענות התובע – אינו הליך שהתובע יזם אלא הליך שהחל בו אבישי גרינצייג. התובע כאן נזהר ולא הגיש תביעה ראשונית כנגד אבישי גרינצייג שמאחוריו גוף תקשורת (ושוב יודגש, זאת להבדיל מהנתבע כאן, אשר התמודד עם התביעה כנגדו, ללא שמאחוריו גב של גוף תקשורת).

זאת ועוד, הנתבע הפנה לפרסום של העיתונאי קלמן ליבסקינד, שמאחוריו ברגיל ערוץ הטלוויזיה כאן 11; ערוץ הרדיו כאן רשת ב' ועיתון מעריב. פרסום ובו נכתב כך (ההדגשות לא במקור) -

"בדרך כלל אני לא מגיב ולא מתייחס לפה המטונף שלך, אבל אתה אדם שקרן. חתכת בכוונה את הטקסט שלי כדי לסלף ולייחס לי דברים הפוכים ממה שכתבתי. מאחל לך שביום מן הימים תחזור להיות בן אדם"

התובע נזהר היטב שלא לתבוע גם בגין פרסום כזה של עיתונאי אשר מאחוריו גופי תקשורת ושוב יודגש, זאת להבדיל מהנתבע כאן, אשר התמודד עם התביעה כנגדו, ללא שמאחוריו גב של גוף תקשורת).

(ג) התביעה בגין הפרסום של גידי וייץ אודות התנהלות התובע – הוגשה רק כנגד הנתבע הבודד כאן, אשר אין מאחוריו גוף תקשורת חזק, בין במדיה הכתובה ובין במדיה המשוודרת. כל זאת כאשר היה ניכר שלתובע טענות גם כלפי אחרים אותם לא תבע.

בפועל - התובע בחר להרפות משפטית מכל ברי הפלוגתא שלו. התובע הרפה משפטית אפילו מגידי וייץ שכתב את המאמר בעיתון "הארץ". התובע בחר להרפות משפטית מכולם ולתבוע רק את מי שאין גוף תקשורת חזק מאחוריו. לתבוע רק את הנתבע כאן.

הדבר היה ניכר למשל בחקירתו הנגדית של אביעד גליקמן מערוץ 13 בטלוויזיה, הדבר היה ניכר בחקירתו הנגדית של אורן פרסיקו מהאתר "העין השביעית" ואף היה ניכר היטב בחקירתו הנגדית של נטעאל בנדל בעיתון ישראל היום. על אלה ועוד ארחיב עוד בסעיף 10.2 להלן, במסגרת הבאת העדויות והראיות באשר להתנהלותו והתנהגותו של התובע. בשלב זה אציין שחקירות העדים חרגו לעתים מבסיס הפרסום כאן ונראה היה כאילו העדים הם הנתבעים בהליך. ובכל זאת, התביעה הוגשה רק כנגד הנתבע כאן – אדם בודד שאין גוף תקשורת מאחוריו. למען

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13954-06-22 ציפורי נ' שפר ואח'

ההגינות ייאמר שבדיון עלה שהתובע הגיש תביעה כנגד עיתונאים אחרים – ואולם לא בשל אירועי התביעה כאן, אלא בשל פגיעה בפרטיות.

(ד) על פניו יש בהתנהלות התובע משום "ברירת נתבעים בעייתית" כהגדרת המונח בפסיקת בתי המשפט ור' רע"א 1954/24, נתנאל וקנין נ' קיבוץ ניר דוד - אגודה שיתופית (מיום 7/1/2025 מ"מ נשיא י' עמית, הש' נ' סולברג, הש' א' שטיין) בסעיף 21 לפסק דינו של הש' נ' סולברג. לשאלת "ברירת נתבעים בעייתית" ולנפקותה אתיחס בפסקאות הבאות.

9.2 החלת דוקטרינת ה"הגנה מן הצדק" בשינויים המחויבים גם בהליכים אזרחיים בהתאם לחוק

איסור לשון הרע

(א) כללי

- בפסקאות הבאות תובא סקירה תמציתית ביותר וברמת 'ראשי פרקים', באשר להתפתחות עקרונות ה"הגנה מן הצדק" הידועים לנו בעיקר מתחומי המשפט הפלילי. עקרונות אלה, שהיו גם חלק מהמשפט האזרחי, מצאו ביטוי גם בתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט 2018 והפכו לחלק מהדין הנוהג באשר לתביעות שעניינן הוצאת לשון הרע ולענין זה ר' רע"א 1954/24, נתנאל וקנין נ' קיבוץ ניר דוד - אגודה שיתופית [מיום 7/1/2025, מ"מ הנשיא י' עמית (כתוארו אז); הש' נ' סולברג (כתוארו אז); הש' א' שטיין].

- כאשר דנים בהחלת דוקטרינת ההגנה מן הצדק, בשינויים המחויבים, גם בהליכים אזרחיים בהתאם לחוק איסור לשון הרע – ניתן לזהות שלושה שלבים עיקריים בהתפתחות דוקטרינה זו. על כך יורחב בפסקאות הבאות.

(ב) השלב הראשון משלושה ליישום דוקטרינת ההגנה מן הצדק גם בהליכי לשון הרע – התייחסות

לפסיקת בתי המשפט

- דוקטרינת ה"הגנה מן הצדק" היא בגדר ייבוא ההלכות במשפט האנגלי בדבר Abuse Of Process. בתמצית ייאמר שתחילתן של טענות ה"הגנה מן הצדק" הוא ב"סמכותו הטבועה של בית המשפט למנוע שימוש לרעה בהליכיו" (ור' ספרו של המלומד ד"ר ישגב נקדימון, הגנה מן הצדק (מהדורה רביעית-דיגיטלית 2025, פרק שישי, סעיף 1). בהתאם להלכות בדבר הגנה מן הצדק, ניתן לבטל כתב אישום העומד בסתירה לעקרונות של צדק והגינות משפטית, או לעכב הליך פלילי. לענין זה ר' כבר בע"פ 2910/94, יפת נ' מדינת ישראל [פ"ד נ"ב (2) 221, בע"מ 370 (1996)]. ההלכות המתייחסות בעיקרן להכנה מן הצדק בהליך הפלילי מצאו דרכם גם אל הליכים אזרחיים, תחילה במסגרת סמכותו הטבועה של בית המשפט לפעול תוך שימוש ב"כלים במישורי הפרוצדורה ובזיון בית-המשפט, למען הגנה על יכולתו התפקודית-מוסרית, להבטחת אי ניצול הליכיו לרעה, ומניעת אי צדק בולט", ור' פנחס גולדשטיין, הסמכות הטבועה של בית המשפט, עיוני משפט י' 37 (1984).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-06-13954 ציפורי נ' שפר ואח'

- הסמכות הטבועה למנוע שימוש לרעה בהליכים אזרחיים, הפכה בהמשך לחלק מחקיקת המשנה במסגרת תקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט – 2018 ועל כן ארחיב בס"ק (ג) להלן. כך או כך, העובדה שיש להפעיל את כח התביעה בתום לב, היא עקרון יסוד שעלה זה מכבר במסגרת ע"א 6805/99, תלמוד תורה הכללי והישיבה הגדולה עץ חיים בירושלים נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה, ירושלים, פ"ד נז(5) 433 שם נקבע על ידי הנש' א' ברק כך – **"כל כוח יש להפעיל בתום-לב... על-כן גם את כוח התביעה יש להפעיל בתום-לב, שאם לא כן עניין לנו בשימוש לרעה בזכות"**.

- חלפו מספר שנים לאחר פסק הדין בע"א 6805/99 ובשנת 2007, התייחס בית המשפט לכך שניתן אפילו לדחות תביעה, בשל שימוש לרעה בהליכי משפט. לענין זה ר' בש"א 6479/06, בנק דיסקונט לישראל בע"מ נ' משה שנפ, (מיום 15/1/2007, הנשיאה ד' בייניש), שם נקבע כך:

"סמכותו של בית-המשפט למתן סעד דיוני בגין שימוש לרעה בהליך השיפוטי הינה סמכות שבשיקול-דעת - הן לעניין עצם הענקת הסעד והן לעניין טיבו של הסעד הניתן. משך השנים ראה בית-משפט זה ליתן סעדים דיוניים שונים בגין ניצול לרעה של הליכי-משפט, בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה לגופו..."

בהמשך, הפנה פסק הדין לשורה של מקרים בהם היתה התייחסות למקרים של ניצול לרעה של הליכי משפט, והפנה בין היתר אל - ע"א 8/54, לייזרוביץ נ' לייזרוביץ, פ"ד כח(2) 436, 439 מפי המשנה-לנשיא זוסמן; בג"ץ 91/74, גבארה נ' בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, פ"ד כח (2) 518, 525 מפי השופט ח' כהן; רע"א 4224/04 בית ששון בע"מ ואח' נ' שיכון עובדים והשקעות בע"מ ואח', פ"ד נט(6) 625 מפי השופטים גרוניס ורובינשטיין.

למען ההגיונות יובהר שהלכה זו התייחסה לסילוק הליך על הסף, ומכאן ומטבע הדברים הוגבלה למקרים קיצון חריגים ויוצאי דופן. זאת להבדיל מעניינינו, בו התקיים דיון לגופו של ענין, התביעה לא סולקה על הסף, ובסופו של יום התחוויר שהתביעה אכן הוגשה באופן בררני, כנגד הנתבע כאן, תוך זהירות והקפדה לא לתבוע את המפרסם העיקרי שהוא עיתונאי ומאחוריו גוף תקשורת חזק – קרי העיתונאי גידי וייץ וכן עיתון "הארץ".

- להרחבה באשר להלכת בנק דיסקונט לישראל נ' משה שנפ וכן באשר לסמכות בית המשפט ליתן סעד במקרה של שימוש לרעה בהליכי משפט, הכל תוך התייחסות לקריטריונים הדומה לאלה שבדוקטרינת ההגנה מן הצדק, ר' למשל גם התייחסות מפסיקת בתי המשפט - רע"א 24-11-26714, מנורה מבטחים לביטוח בע"מ נ' מלי נעים ואח' (מיום 4/9/2025, השי' י' כשר); עוד ר' רע"א 24/1954, נתנאל וקנין נ' קיבוץ ניר דוד - אגודה שיתופית (מיום 7/1/2025, מ"מ הנשי' (כתוארו אז) השי' י' עמית, השי' נ' סולברג, השי' א' שטיין) - עליו עוד יורחב בס"ק (ד)

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13954-06-22 ציפורי נ' שפר ואח'

להלן ובמסגרת הדיון בשלב השלישי להחלת עקרונות התואמים לדוקטרינת ההגנה מן הצדק גם בהליכי לשון הרע.

בנוסף אפנה אל ע"א 8416/22, רמי שבירו הנדסה בניה והשקעות בע"מ נ' רשות מקרקעי ישראל (מיום 14/11/2023, השי' י' עמית, השי' ד' מינץ, השי' ח' כבוב) שם כבר התייחס בית המשפט להוראות תקנות סדר הדין האזרחי תשע"ט – 2018 וביניהן תקנה 42 הקובעת את דרך ההתנהלות במקרים של שימוש לרעה בהליכי משפט. באשר למצב המשפטי טרם כניסתן לתוקף של תקנות אלה, הרי נקבע במפורש כך (ההדגשות לא במקור) – "תקנה 42 לא הייתה קיימת במפורש בתקנות הישנות. עם זאת, הפסיקה שניתנה שעה שתקנות אלה משלו בכיפה, הכירה בסעדים דיוניים שונים בגין ניצול לרעה של ההליך המשפטי".

(ג) השלב השני משלושה ליישום דוקטרינת ההגנה מן הצדק גם בהליכי לשון הרע – האיסור

לעשות שימוש לרעה בהליכי משפט מצא עיגון בתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט – 2018

- עם כניסתן לתוקף של תקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט – 2018 נפל דבר בכל הקשור להתערבות בתי המשפט במקרים של שימוש לרעה בהליכי משפט. סמכותו הטבועה של בית המשפט קיבלה עיגון סטטוטורי כאשר מחוקק המשנה קבע הוראות מיוחדות המתייחסות לשימוש לרעה בהליך השיפוטי. לענין זה ר' סעיף 4 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט – 2018, אשר קובע כך (ההדגשות לא במקור):

"לא יעשה בעל דין או בא כוחו שימוש לרעה בהליכי משפט ובכלל זאת פעולה בהליך שמטרתה או תוצאתה לשבשו, להשהותו או להטריד בעל דין, לרבות פעולה בלתי מידתית לאופי הדיון, לעלותו או למורכבותו"

באשר לתקנה זו, ר' דבריו של פרופ' יששכר רוזן-צבי לפיהם - "האיסור על שימוש לרעה בהליכי משפט מקורו בפסיקה, ששאבה אותו מתוך סמכותו הטבועה של בית המשפט ליצור כלים דיוניים ולתקן פגמים בהליך" למען ההגנה על יכולתו את הצורך בסמכות התפקודית-מוסדית, להבטחת אי-ניצול הליכיו לרעה ומניעת אי-צדק בולט את הצורך בסמכות הטבועה הסביר בית המשפט בכך שמדובר ב"אותה סמכות מינימלית בענייני נוהל, יעילות המשפט וצדקתו הדרושה לבית המשפט כדי שיוכל למלא את התפקיד שלמענו הוא קיים: עשיית משפט צדק. סמכות זו היא הביטוי החיצוני לחוש הצדק הפנימי שהשופט ניחן בו והנותן לו פורקן בעשייה היומיומית שלו" (מתוך יששכר רוזן-צבי הרפורמה בסדר הדין האזרחי: מורה נבוכים (מהדורה שניה, 2023, 45).

- ומה הדין כאשר בעל דין עושה שימוש לרעה בהליכי משפט? לענין זה נקבע שבמקרה כזה ניתן למחוק את כתבי הטענות כבר בשלב מקדמי וכלשון סעיף 42 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט – 2018 -

"סבר בית המשפט שבעל דין עשה שימוש לרעה בהליכי משפט רשאי הוא, מטעם זה בלבד, למחוק את כתב טענותיו כולו או מקצתו"

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13954-06-22 ציפורי נ' שפר ואח'

ואם ניתן לסלק תביעה על הסף בשל שימוש לרעה בהליכי משפט, הרי בוודאי ניתן לסלק תביעה בסיומו של הליך מוסדר ומובנה. הליך בו התחוויר שהתביעה הוגשה דווקא כלפי מי שהוא פריפריאלי לחלוטין לעוולה הנטענת. ושוב יודגש שהתביעה לא הוגשה כנגד המפרסמים – העיתונאי גידי וייץ ועיתון "הארץ" שמאחוריו. התביעה הוגשה בקפידה כנגד הנתבע כאן, שאין כל גוף עיתונאי או כל גוף אחר חזק מאחוריו.

(ד) השלב השלישי משלושה ליישום דוקטרינת ההגנה מן הצדק גם בהליכי לשון הרע – אזכור ישיר לעקרונות דוקטרינה זו במסגרת רע"א 1954/24, נתנאל וקנין נ' קיבוץ ניר דוד - אגודה

שיתופית

- עד כה התייחס הדיון לסמכותו הטבועה של בית המשפט למנוע שימוש לרעה בהליכי משפט וכן לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט – 2018 אשר הכניסו מסגרת נורמטיבית לדיון בשימוש לרעה בהליכי משפט.

בשלב השלישי לדיון בדבר יישום דוקטרינת "הגנה מן הצדק" גם באשר לתביעות שעניינן חוק איסור לשון הרע, אתייחס לפסיקת בתי המשפט ולקביעה המפנה במפורש לאפשרות של דחיית תביעה בשל הגשתה תוך ברירת נתבעים שאינה ראויה. קביעה אשר דומה במהותה לדוקטרינה ההגנה מן הצדק ולעקרונות הפלילי של אכיפה בררנית.

- במסגרת רע"א 1954/24, נתנאל וקנין נ' קיבוץ ניר דוד (מיום 7/1/2025 שהוזכר כבר לעיל) התייחס בית המשפט לתביעות מכח חוק איסור לשון הרע אותן יש לדחות, בין היתר בשל שימוש לרעה בהליכי משפט. לענין זה נקבע כי – "מחוקק המשנה עיגן בתקנות החדשות, בשפה ברורה, 'נוגדן' רב-עוצמה, המכוון למהלכים דיוניים מן הסוג שאליו משתייכות תביעות ההשתקה – האיסור על שימוש לרעה בהליכי משפט" (סעיף 23 לפסק דינו של הש' נ' סולברג). לענין זה ר' גם הסקירה בפסק דינו של הש' נ' סולברג, אשר כלשונו -

"כבר ב'שער הכניסה' לתקנות סדר הדין האזרחי, תחת הכותרת "עקרונות יסוד", מופיעה תקנה 4, המורה כי "לא יעשה בעל דין או בא כוחו שימוש לרעה בהליכי משפט ובכלל זאת פעולה בהליך שמטרתה או תוצאתה לשבשו, להשהות או להטריד בעל דין, לרבות פעולה בלתי מידתית לאופי הדיון, לעלות או למורכבותו" (אציין, כי התקנה ממוקמת סמוך לאחר ההוראה בדבר חובת בעלי דין ובאי כוחם "לנהוג בתום לב ובהגינות דיונית" (תקנה 3 לתקנות), בבחינת 'עשה טוב' ו'סור מרע'; ... מיד לאחר מכן, בתקנה 5, הוסיף והבהיר מתקין התקנות, כי "מניעת שימוש לרעה בהליך השיפוטי" היא חלק מן "האינטרס הציבורי" שצריכים לשוות היושבים למשפט לנגד עיניהם. תכליתו של איסור זה, על שימוש לרעה בהליכי משפט, כפולה: "במישור הציבורי – לשמור על התקינות והטוהר של ההליך השיפוטי, ובמישור הפרטי – למנוע תוצאות בלתי הוגנות בין בעלי-הדין המתדיינים בפני המושפט"

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-06-13954 ציפורי נ' שפר ואח'

להרחבה ניתן להפנות למקורות שהוזכרו בפסק הדין וביניהם – ספרו של המלומד יששכר רוזן-צבי, הרפורמה בסדר הדין האזרחי: מורה נבוכים בע"מ 46; מאמרם של המלומדים משה בר ניב (בורנובסקי) ורן לחמן, ניצול לרעה של הליכים משפטיים בישראל הפרקליט נד 376 (התשע"ו); מאמרם של המלומדים ארנה רבינוביץ-עיני ודורון דורפמן, שימוש לרעה וחוסר תום-לב בהליך האזרחי: הפער שבין מודל דיוני פוסט-אדברסרי למודל ייצוג מסורתי ספר שלמה לוי 255, 271 (אשר גרוניס, אליעזר ריבלין ומיכאל קרייני עורכים (2013).

עוד ר' גם רע"א 8921/20 SKS Holding LLC נ' אורן, (מיום 13/5/2021, פסקאות 30-27); רע"א 7770/21 מרעי נ' ברית, (מיום 8/2/2022, בפסקה 17; בש"א 6479/06 בנק דיסקונט לישראל בע"מ נ' שנפ, (מיום 15/1/2007 שזכר גם בדיון בסעיף 9.2 (ב) לעיל).

- בהמשך, מנה כב' השי' נ' סולברג שורה של מקרים בהם יש לראות בתביעה שהוגשה כתביעת השתקה לא ראויה והתייחס לתביעה כזו כשימוש לרעה בהליכי בית משפט. לענין זה נקבע כי **"תביעות השתקה הן מקרה מובהק של שימוש לרעה בהליך משפטי, שכן יעודן – השגת תכליות הזרות וחיצוניות להליך זה"** (סעיף 27 לפסק דינו של השי' נ' סולברג, ההדגשות לא במקור).

- הילכת נתנאל וקנין נ' קיבוץ ניר דוד כוללת גם את סימני ההיכר של תביעות השתקה, כאשר בית המשפט מביאם במיוחד ובמפורש על מנת שניתן יהיה להיזהר ולהתגונן וכלשונו – **"נותר עוד ליתן סימנים בתביעות אלו, על מנת לזהותן ולספק הגנה מפניהן"**. פירוט המקרים השונים בהם ניכרים סימניה של תביעת השתקה מבוסס, לא במעט, על חיבורן של המלומדות רחל ארידור הרשקוביץ ותהילה שוורץ אלטשולר **תביעות השתקה: מאפיינים, סכנות ודרכי התמודדות** 46 (המכון הישראלי לדמוקרטיה – מחקר מדיניות 116, 2022, ר' החל מע"מ 49).

בין הסימנים שניתנו בתביעת השתקה, בולט במיוחד לעניינינו הסימן של **"ברירת נתבעים בעייתית ונטולת הצדקה"**, אשר מתוארת בפסק הדין כך:

"ברירת נתבעים בעייתית ונטולת הצדקה – במצבים שבהם ניצבים לפני התובע כמה וכמה נתבעים פוטנציאליים, כפי שפעמים רבות יהיה המצב בהתייחס לשיח המתקיים על גבי המרשתת... יש מקום להתחשב גם בזהות הנתבע שנבחר על-ידי התובע. בהקשר זה צוין בעניין ניידלי, כי יש להישמר מפני "שימוש בלתי הוגן בכוח התביעה, כך שזו תוגש למשל דווקא נגד משתפים שאינם בעלי אמצעים ושכוח התביעה נגדם עשוי להיות, לפחות באופן תיאורטי, משמעותי יותר"... להיבט זה עשויה להיות חשיבות גם בקשר לזיהוין של תביעות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13954-06-22 ציפורי נ' שפר ואח'

השתקה. כך, יש לבחון אם בחירת התובע בנתבע היא למעשה בחירה 'אסטרטגית', ההולמת דווקא מהלך של השתקה, להבדיל מניסיון לקבל פיצוי כדין בגין פגיעה שהסבה לו התרת חרצובות הלשון"

ועוד נקבע מיד בהמשך, תוך הפניה למקרים שרלוונטיים גם לעניינינו כך -

"ביטויים אפשריים לכך הם, למשל, בחירתו של נתבע שאינו מפרסם הפרסום הישיר, ללא הסבר משכנע... או תביעה אישית נגד אדם פרטי, חרף העובדה שהלה פרסם את פרסומו תחת גוף שבמסגרתו פעל, דוגמת כלי תקשורת, עמותה ועוד כיוצא באלה"

וכך - הילכת נתנאל וקנין נ' קיבוץ ניר דוד, נוקבת במבחן של **"ברירת נתבעים בעייתית ונטולת הצדקה"**, כמבחן המתאים לדחיית תביעה. כאן המקום לציין שהמינוי "ברירת נתבעים בעייתית ונטולת הצדקה" זהה במהותו לעקרון של "אכיפה בררנית" המקים בדין "הגנה מן הצדק". לענין "אכיפה בררנית" ר' כבר בבג"ץ 6396/96, זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע, פ"ד נגד (3) 289 וכן התיאור בספרו של המלומד ישגב נקדימוון, הגנה מן הצדק (מהדורה רביעית-דיגיטלית 2025, בע"מ 357) שם נאמרו הדברים הבאים: **"אכיפה בררנית", אשר משמעותה היא אכיפה הפוגעת בשוויון, במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים, לשם השגת מטרה פסולה או על יסוד שיקול זר"**.

הזהות בין העיקרון שנקבע בהילכת נתנאל וקנין נ' קיבוץ ניר דוד לבין עקרון הסלקטיביות בסוגיות "הגנה מן הצדק" -

כאן יש להפנות ולהדגיש - המבחן שנקט בהילכת נתנאל וקנין נ' קיבוץ ניר דוד המתייחס אל **"ברירת נתבעים בעייתית ונטולת הצדקה"** דומה עד זהה למבחן האכיפה הסלקטיבית הנוהג במקרים של הגשת כתבי אישום סלקטיביים ובטענות של "הגנה מן הצדק" בשל כך. להרחבה ר' למשל ספרה של המלומדת מיכל טמיר, אכיפה סלקטיבית (2008, בע"מ 142) וכן ר' רע"פ 1611/16, מדינת ישראל נ' יוסי יוסף ורדי (מיום 31/10/2018, המש' לנש' השי' ח' מלצר, השי' (בדימוס) א' שהם, השופטת ד' ברק-ארז) וכן כל האסמכתאות וההפניות בסעיפים 65 ואילך לפסק דינו של המש' לנש' ח' מלצר.

ככלל ייאמר שהסלקטיביות בהגשת כתבי אישום, קרי **'ברירת נאשמים'** בדומה לעניינינו המתייחס ל**"ברירת נתבעים"** הוגדרה כך (סעיף 65 לפסק דינו של המש' לנש' ח' מלצר, ההדגשות לא במקור) - **"הפליה בהעמדה לדין פלילי היא מצב עניינים בו פעולות ומחדלי רשויות האכיפה הביאו לכך כי רק חלק מהמעורבים במעשה הפלילי הועמדו לדין, והאת על אף שזהות נסיבותיהם ומעשיהם של כל המעורבים מצדיקים הגשת כתב אישום נגד כולם"**. יודגש שאין נפקות לשאלה האם ברירת הנאשמים, או בעניינינו - ברירת הנתבעים, נעשתה במכוון או תוך זדון או מתוך "מניע פסול". בהחלט אפשר וטענה בדבר "ברירת נתבעים" תתקבל אף ללא הוכחת זדון או "מניע פסול" ולענין זה ר' הדין והאסמכתאות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-06-13954 ציפורי נ' שפר ואח'

בסעיף 74 לפסק דינו של המשי' לנשי' ח' מלצר ברע"פ 1611/16, מדינת ישראל נ' יוסי יוסף ורדי הנזכר לעיל. עוד אפנה לקביעת השופטת ד' ברק-ארז (סעיף 3 לפסק דינה ברע"פ 1611/16 הנזכר לעיל) לפיה "על מנת לבסס טענה של הגנה מן הצדק יש אמנם להצביע על פגם בהחלטת הרשות, אך פגם זה עשוי להיות גם הפליה שאינה מכוונת, ובלבד שהיא הפליה משמעותית".

9.3 סוף דבר באשר לנימוק הראשון משניים לדחיית התביעה - דחיה בשל "ברירת נתבעים בעייתית ונטולת הצדקה"

(א) התביעה כאן לא הוגשה כנגד המפרסמים המקוריים של הכתבה שעליה יצא קצפו של התובע. התביעה לא הוגשה כנגד העיתונאי גידי וייץ או כנגד עיתון "הארץ" וזאת למרות שניכר היה והובהר באופן חד משמעי כאשר טרונייתו של התובע היא על האמור בכתבה המקורית בעיתון ולא דווקא בהפניה אליה.

(ב) כאשר התובע הקפיד ונזהר לברור את הנתבעים, כך שהתביעה הוגשה רק כנגד מי שאין מאחוריו גוף עיתונאי – הרי יש בכך משום ברירת נתבעים בעייתית ונטולת הצדקה. הדבר בולט במיוחד, כאשר אין מדובר בתביעה רבת נתבעים אשר אחד מהם הוא הנתבע כאן – אלא בתביעה שמוקדה במכוון אל נתבע פרטי אותו ברר התובע בקפידה.

(ג) התנהלות התובע מעלה את הצורך לדון בשאלה האם יש להחיל את עקרונות "הגנה מן הצדק" הידועים לנו מהדין הפלילי, גם במקרים של ברירת נתבעים בהליך האזרחי. דיון בסוגיה זו צועד בתלם שכבר הותווה ובקביעות שכבר התקבלו בהילכת נתנאל וקנין נ' קיבוץ ניר דוד. כאשר נקבע שאחד המאפיינים לתביעה אותה יש לסלק, כבר על הסף, הוא "ברירת נתבעים בעייתית ונטולת הצדקה" – הרי פתוחה הדרך לקביעה לפיה יש לדחות התביעה כאן בשל אותה "ברירת נתבעים" אסורה.

10. דיון בנושא שני משניים בפסק הדין – יש לדחות התביעה בשל התנהלות התובע המקימה לנתבע את הגנת "אמת דיברתי"

10.1 כללי

(א) במסגרת הראיות והעדויות שהובאו בהליך, ניתן היה לראות צילומים בהם התובע מפנה בהפגנתיות את מצלמת מכשיר הטלפון הנייד שלו לנוכחים שונים בבית המשפט ואף באולם בית המשפט. כל זאת באופן עקבי ובאופן שיטתי. אין מדובר בצילום אקראי, חד פעמי ואגב אורחא – אלא בתשלומים שבהם התובע לא הסתיר העובדה שהוא מצלם, ובמלוא הכבוד נראה כאילו ביקש להדגיש את פעולת הצילום. במקרה זה, ניתן לומר אף 'להטריד' בשל הצילום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-06-13954 ציפורי נ' שפר ואח'

(ב) התנהגות מטרידה ומכוונת זו, מצאה דרכה למאמרו של גידי וייץ בעיתון "הארץ", אותו מאמר שבגיניו הוגשה התביעה. וכך נטען ל"הפעלת טרור נגד התובעים ואנשי התקשורת" תוך שתוארה התנהגותו המכוונת של התובע:

"... הוא נוהג לקרב את הנייד שלו מרחק סנטימטרים מפניהם של התובעים והעיתונאים, לעקוב אחריהם, לעלוב בהם, להטריד אותם גם כשהוא מתבקש להפסיק.

לאחר מכן הוא מפרסם את תמונות התקריב של "הקושרים" ו"התופרים" בליווי שמות תואר, שכל אחד מהם היה מזכה אותו בהוצאות כבדות במשפט דיבה. היכנסו לחשבון הטוויטר שלו ותראו איך הפסולת שהוא משפריץ מהמקלדת מתסיסה את האדוקים שבחסידיים. "גליקמן, עוד לא קברו אותך? חבר שואל" היא דוגמה מאפיינת מסוף השבוע האחרון.

... במקום אחר בזמן אחר מישהו היה מונע מהמופע המטריד הזה לבוא בשערי בית המשפט. אבל איש לא שם ברקס לטירוף. הפחד ממכונת המלחמה התוקפנית והמסוכנת מטילה את צילה האפל על כל שומרי הסף: הנהלת בתי המשפט, ולמצער גם הרכב השופטים שבהיכלו מתרחש כבר יותר משנה מחזה האימים. כולם מורתעים, איש לא רוצה להיכנס לעיניית של היורים"

כפי שיורחב עוד להלן – התיאור זה במאמר של גידי וייץ הוא תיאור אמת של ההתנהלות כפי שהובאה גם במסגרת העדויות והראיות בתיק כאן. גם ההפניה של הנתבע אל "אוירת טרור ואלימות מילולית כנגד פרקליטים ועיתונאים" היא הפניה שאינה חוטאת לאמת. בנסיבות אלה, קמה לנתבע הגנת "אמת דיברתי" כמשמעה בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965. על כך בפסקאות הבאות.

10.2 התנהלות התובע, כפי שעולה מעדויות וראיות שהובאו בהליך

בפסקאות הבאות יובאו דוגמאות להתנהלות התובע, כאשר אין בהם כדי להקיף את מלוא ההתנהלות, העדויות והראיות שהובאו בהליך. עם זאת, די בראיות והעדויות שיוזכרו על מנת להציב המסד לקביעה לפיה הפרסום בעיתון "הארץ" אליו הפנה הנתבע הוא פרסום המוגן בהגנת "אמת דיברתי".

(א) ראשית, כתב אישום כנגד התובע בגין הטרדת עדה - הטענות בדבר התנהגותו המטרידה של התובע באשר להליכים משפטיים, וכן בהיכל בית המשפט ואפילו באולם בית המשפט אינן טענות אשר הופיעו רק במאמרו של העיתונאי גידי וייץ בעיתון "הארץ". וכך ניתן לראות שכנגד התובע אף הוגש כתב אישום בשל הטרדת עדת תביעה באחד מכתבי האישום שהוגשו כנגד בנימין נתניהו. לענין זה הפנה הנתבע אל ת"פ 23-12-27233, מדינת ישראל נגד ציפורי ואח'.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-06-13954 ציפורי נ' שפר ואח'

נכון הוא שמדובר בהליך פלילי, ונכון שעומדת לתובע חזקת החפות. עדיין, לצורך עניינינו בהליך כאן, וכאשר מתייחסים למצבור טענות באשר להתנהגותו של התובע בבית המשפט ואפילו באולם בית המשפט, ראוי להתייחס לקיומו של כתב אישום זה.

(ב) שנית, פרסומים דומים המפנים להתנהגות התובע – בתצהירו של הנתבע הובאו דוגמאות בדבר פרסומים נוספים בעניינו של התובע, כגון פרסום של העיתונאי דוד ורטהיים, פרסום של העיתונאי עמית סגל שהוזכר לעיל, וכן פרסום של העיתונאי קלמן ליבסקינד במאמר בעיתון מעריב מיום 9/7/2022 בו נכתב אודות התובע והתנהגותו כך (ההדגשות לא במקור):
"הוא מעוות את שמותיהם של מי שלא באים לו טוב, מצרף תמונות רעות במיוחד שלהם כדי להגחך אותם, ומדביק להם כינויים. זה "גזען", ההוא "טהרן", השלישי "בולשביק", הרביעי חבר ב"חונטה" החמישי "מפלצת של רוע"

ההתייחסות לצילומים המתמידים מצידו של התובע הובאה לעיל תוך הפניה אל "תמונות רעות במיוחד" של מי שהתובע אינו חפץ ביקרו. בהמשך המאמר הוסיף העיתונאי קלמן ליבסקינד כך (ההדגשות לא במקור):

"ציפורי מטריד ומציק לעיתונאים שמסקרים את משפט נתניהו, כשהוא מפעיל את המצלמה בטלפון שלו, ומדביק את המכשיר לפרצופם. פעם זה נטעאל בנדל מ"הארץ". פעם זה אבישי גרינצייג מ"גלובס". ופעם זה התובעת במשפט, כשהסנגור המובך של נתניהו מנסה להרחיק ממנה בנימוס את ציפורי ואת הטלפון שלו. אם לא ראיתם את התמונות הללו, לא ראיתם טרלול מימיכם"

נתתי דעתי לכך שהעיתונאי קלמן ליבסקינד לא העיד בהליך לפני, ואולם הציטוט דלעיל תואם לאשר הוצג באולם, ותואם אף לדיווחים נוספים של עיתונאים שנכחו בבית המשפט ואף באולם בית המשפט עצמו. על כך גם בפסקה הבאה.

(ג) שלישית, ועוד באשר לפרסומים דומים המפנים להתנהגות התובע – העיתונאי מרדכי גילת פרסם בעיתון "הארץ" ביום 24/9/2022 מאמר המתייחס להתנהגות התובע ובו נכתב כך (ההדגשות לא במקור):

"כבודם רואים, כבודם שומעים, כבודם מבינים מה מתרחש באולם, אבל אינם מרסנים את היחידים שנוהגים בברינות מילולית כחפי התובעים, אנשי התקשורת, והשבוע גם כלפי הפרקליטה של הנאשם מוזס. אפילו עליה לא חס אחד מחסידי נתניהו והציק לה באולם, עד שמאסה בכך והרימה קטל: די, תפסיק להעיר לנו. אל תחלק לנו הערות"

וכך מתוארת התנהגות התובע אפילו אל מול סגורית בהליך, עורכת הדין המייצגת את אחד הנאשמים בהליך המשפטי אליו מתייצב התובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13954-06-22 ציפורי נ' שפר ואח'

(ד) **רביעית, תמונות המציגות את התנהגותו של התובע** – במסגרת ראיות ההגנה הובאו דוגמאות למצבים בהם מכוון התובע את מצלמת מכשיר הטלפון במוגן, ועל פניו גם בהתרסה לגורמים שונים בהליך המשפטי או גורמים עיתונאיים. זאת החל מהתובעת בהליך וכלה בעיתונאי אבישי גרינצייג אשר כבר ניהל הליך כנגד התובע וזכה בו. לענין זה אפנה, לדוגמא, לע"מ 79,81,108,109 לראיות ההגנה (העימוד הוא בהתאמה לעימוד במערכת נט המשפט). התמונות שהוצגו מטרידות. התמונות מטרידות לא רק את נשוא הצילום, אלא גם הצפייה בתמונות מטרידה. התמונות מראות התנהלות שיטתית שמטרתה הטרדה ואולי אף הטלת אימה על נשואי הצילום. כך התמונה בה נראה התובע מצלם בהפגנות את העיתונאי אבישי גרינצייג ומקרב את מכשיר הטלפון כמטחוי יד מפניו של המצולם (ע"מ 81 לראיות הנתבע); כך גם התמונה, שלטעמי היא אף בגדר אירוע מאיים, שבו באולם בית המשפט חוסס התובע בהפגנתיות את שדה הראייה של המצלמת, שהיא כפי שנמסר התובעת במשפט (ע"מ 79). וכך הלאה.

(ה) **חמישית, עדות באשר להתנהגות וההתנהלות הכוחנית של התובע** – העיתונאי נטעאל בנדל, מהעיתון "ישראל היום" הצהיר "כי אמירתו של יהודה שפר כלפי ציפורי כמי שמחולל "אווירת טרור ואלימות מילולית" הינה מדויקת ואף עושה חסד עם ציפורי". העיתונאי נטעאל בנדל תיאר כיצד הוא נדרש להכין עצמו נפשית בכל פעם שהוא מגיע לאולם בית המשפט וכלשונו – "נדרש להכין עצמי נפשית לסיטואציה בה ציפורי יבחר בי כקורבנו העתי ויתנפל עלי... ולחילופין, לסיטואציה בה יתנפל על אחרים וכיצד עלי להגיב". עוד מתאר העיתונאי נטעאל בנדל כך (סעיף 5 לתצהיר, ההדגשות לא במקור):

"ציפורי תקף אותי מילולית בכל כך הרבה הזדמנויות, שהדבר הפך עבורי לחלק משגרת הדיונים הארוכה, פעמים רבות שנצמד אלי, רודף אחרי בעודי מנסה להתרחק ממנו, מצמיד לפניי את מכשירו הסלולרי ומגדף. נוהג לכנות אותי בשמות גנאי, לשייך אותי לקנוניות כאלה ואחרות פרי דמיונו. הוא אף מטיל דופי בעבודתי העיתונאית כאשר בפומבי, באולם בית המשפט בנוכחות רבים, אומר בקול רם שאני שקרן שאף מבצע עבירות פליליות במסגרת עבודתי"

עוד מתאר העיתונאי נטעאל בנדל כך (סעיף 4 לתצהירו, ההדגשות לא במקור):

"... כמעט בכל דיון בו הוכח ציפורי הוא יוזם תגרות מילוליות עם נוכחים אחרים בדיון, פעמים רבות מתקרב אליהם פיזית ואף מצמיד לפרצופם את מכשירו הסלולרי. אני חוויתי זאת פעמים אינספור ורבים אחרים כמותי. כך, עוד בטרם תחילת הדיון, במהלכו בעוד השופטים נוכחים באולם, בהפסקות ובסיומו של הדיון. כל הזדמנות מנצל ציפורי לתקוף מילולית אדם"

ומיד בהמשך מפרט העיתונאי נטעאל בנדל:

"ציפורי נוהג לקום מכסאו בהפסקה, לסוב לאחוריו, ונראה כמי שמחפש דבר מה. ואז, לעיתים תוך קרבה ממשית לגוף, לעיתים ממרחק, הוא פוצח בגידופים והשפלות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13954-06-22 ציפורי נ' שפר ואח'

פומביים על הקורבן שבחר בו לאותה ההזדמנות. זוהי סיטואציה שהיא ענין של יום ביומו"

עוד מובא ומפורט באשר לתובע כך (סעיף 12 לתצהיר נטעאל בנדל, ההדגשות לא במקור):
"... במהלך הדיונים, ... הוא קורא קריאות ביניים כתגובה לנעשה בדיון או כלפי אחד הנוכחים לגדפו באופן שהביא מספר פעמים לעצירת הדיון"

ובשלב זה תיאר העיתונאי נטעאל בנדל את התעמרותו של התובע בכתב המשפט איתמר לוי, שאף הוא העיד בהליך. בקנטות והטרדות מצד התובע עד אשר העיתונאי איתמר לוי נאלץ לקטוע את הדיון ולבקש את התערבות השופטים.

וכך הוסיף העיתונאי נטעאל בנדל בדוגמאות באשר להתנהגותו הכוחנית של התובע, להתקפות שונות שלו, לרבות על אנשי תקשורת ועוד. אמירות אלה לא נאמרו בעלמא, אלא גם גובו בסרטונים שצורפו. בין הסרטונים נראית סיטואציה שתוארה כ"אירוע שגרתי למדי בו אני ישוב על הארץ בחצר ביהמ"ש המחוזי בירושלים, מתקרב אלי ציפורי ומצמיד אלי מכשירו הסלולרי ומאשים אותי בפומבי מכל הבא ליד ומאיים" (סעיף 6 לתצהיר נטעאל בנדל).

(ו) **שישית, ועוד עדות באשר להתנהגות וההתנהלות הכוחנית של התובע** – עדות נוספת הובאה על ידי אורן פרסיקו, עיתונאי "העין השביעית". בתצהירו תיאר העיתונאי אורן פרסיקו כיצד לועג התובע לעיתונאים, ואפילו בקול רם ותוך כדי הדיון המשפטי וכלשונו (סעיף 6 לתצהיר):
"כאשר שמות של עיתונאים הוזכרו בדיונים נהג מר ציפורי להעיר על כך הערות ולכנותם בכינוי גנאי בקול רם. כאשר עיתונאי עזב את האולם לפני סוף הדיונים נהג מר ציפורי ללעוג לו בקול רם, אגב התנהלות החקירות"

עוד מציין העיתונאי אורן פרסיקו כינוי העולב שהצמיד לו התובע, וכן מציין כיצד התובע צילם אותו מספר רב ש צילומים, עד אשר אפילו הצלמים המקצועיים באולם התערבו בתמיהה ושאלו לפשר מעשיו. ומה עשה התובע בצילומים? על כך למדים מתצהירו של העיתונאי פרסיקו לפיו:
"חלק מהתצלומים שצילם אותי פרסם מר ציפורי בחשבונותיו ברשתות החברתיות לצד מילות גנאי. עוקביו, בתגובה, לעגו למראה החיצוני שלי"

והנה לנו דוגמא נוספת לכך שהצילומים המאיימים והמטרידים נעשו גם כדי לפגוע ולהגחיק את המצולמים. כל זאת באופן שעלול להרתיע אותם בעתיד מהתנהלות תקינה במסגרת עבודתם ואפילו באולם בית המשפט.

באשר להתנהגותו הכוחנית של התובע, העיד העיתונאי אורן פרסיקו בתצהירו כיצד (סעיף 8 לתצהיר, ההדגשות לא במקור):

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13954-06-22 ציפורי נ' שפר ואח'

"בהפסקות שבמהלך הדיון, קרה לא פעם, שמר ציפורי יזם התכתשויות מילוליות עם עיתונאים, תוך שהוא לועג להם ומבזה אותם. לעתים בזמן שהוא מצלם אותם. מר ציפורי נכנס לעימותים גם עם צלמים, דוברים, סנגורים ואף עם השופטת רבקה פרידמן-פלדמן, לגבי סגירה או פתיחה של החלון ליד מקום מושבו"

ועוד בהמשך מתאר העיתונאי אורן פרסיקו כיצד אפילו הסנגורים בהליך ביקשו ממנו לחדול מהתנהגותו, כך גם אנשי משמר המשפט ועוד (סעיפים 9 ואילך לתצהיר).

(ז) **שביעית, ועוד עדות באשר להתנהגות והתנהלות הכוחנית של התובע** – העיתונאית יעל פרידסון אשר סיקרה את ההליך המשפטי של בנימין נתניהו עבור ידיעות אחרונות, לאחר מכן עבור וואלה ומאוגוסט 2022 עבור עיתון "הארץ" – העידה אף היא בהליך. בתצהירה, ציינה העיתונאית יעל פרידסון שהתנהלותו של התובע "אינה של אדם שמגיע לסקר את המשפט". עוד תיארה כיצד התובע (סעיף 5 לתצהיר, ההדגשות לא במקור):

"... נוהג לצלם את העיתונאים, לרוב תמונות לא מחמיאות שאותן הוא מעלה לרשת..."

עוד תיארה העיתונאית יעל פרידסון שמטרת התנהגותו של התובע היא, כלשונה (סעיף 8 לתצהיר, ההדגשות לא במקור):

"... להלך אימים על העיתונאים, ולמנוע מאיתנו לעשות את עבודתנו נאמנה. נוכחותו מייצרת מתח באולם, עורכי הדין ממעטים לשוחח איתנו. אני מרגישה שאני נתונה במעקב וחוששת להשאיר את המחשב שלי על ידו"

להשלמה ייאמר שגם העיתונאית יעל פרידסון העידה באשר להערות שמעיר התובע "במהלך הדיונים... נגד הפרקליטות ונגד התקשורת" ומתייחסת לכך שגם ראשת ההרכב בהליך כנגד בנימין נתניהו "העירה לו על כך" (סעיף 7 לתצהיר).

(ח) **שמינית, עוד ועוד עדויות נוספות באשר להתנהגות והתנהלות הכוחנית של התובע** – נראה שדי בתיאורים עד כה על מנת להביא אודות התנהלות והתנהגות התובע. ואולם על מנת שפסק הדין לא ייצא חסר, אציין שעדויות דומות לאלה שהובאו עד כה נשמעו גם מפי העיתונאי איתמר לוי, מפי העיתונאי אביעד גליקמן, וכמובן מפי העיתונאי גידי וייץ אשר פרסם את המאמר המקורי בגינו בסופו של יום הוגשה התביעה כאן.

10.3 התייחסות להתנהלותו והתנהגותו של התובע כפי שעולה מהעדויות והראיות

(א) התמונה שעולה ממכלול העדויות והראיות שהובאו באשר להתנהגות התובע – היא תמונה מעט מטרידה. התובע מצטייר כאיש ריב ומדון, אשר מחבל בעבודה העיתונאית של אנשי התקשורת, ואשר מהלך אימים על הנמצאים בסביבת בית המשפט, בבית המשפט עצמו ואפילו באולם בית המשפט.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13954-06-22 ציפורי נ' שפר ואח'

התובע נוהג, כשיטה וכמעשים דומים, לצלם בהתרסה ובאופן מאיים עיתונאים ואפילו עורכי דין הנמצאים בבית המשפט ולעיתים באולם בית המשפט עצמו. התובע מעורב בתגרות מילוליות, אשר כנטען הוא היוזם אותן, וזאת בבית המשפט ולעיתים אפילו באולם בית המשפט עצמו.

(ב) אין להחשות מול התנהלות זו של התובע. בוודאי אין להלין על מי שמתאר את התנהלות התובע כמי ש"נוהג לקרב את הנייד שלו מרחק סנטימטרים מפניהם של התובעים והעיתונאים, לעקוב אחריהם, לעלוב בהם, להטריד אותם גם כשהוא מתבקש להפסיק". גם אין להלין על האמירה לפיה התובע נוהג ב"אווירת טרור ואלימות מילולית כנגד פרקליטים ועיתונאים".

(ג) הנכון הוא לנסות ולמגר התנהלות כוחנית במסדרונות בתי המשפט, ובוודאי לא לקבל שום התנהלות כוחנית באולם בית המשפט. בוודאי לא נכון הוא להאשים דווקא את מי שמפנה זרקור להתנהגות התובע, אשר כבר תוארה כמי שמהלך אימים על עיתונאים.

(ד) התנהלות התובע היא בגדר עוולת "הטרדה אחרת" ואולי אף עוולת "בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו", הכל כמשמעות סעיף 12(1) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א – 1981 ועל כך יורחב בס"ק (ה) להלן. בשלב זה ובמאמר מוסגר ייאמר שהתנהלות התובע, אשר עולה על פניו כדי הטרדה, דומה, בשינויים המחויבים, לרכיבי העבירה המנויה בסעיף 163(2) לחוק העונשין, תשל"ז – 1977, הקובע כך:

"העושה שלא כדין אחד המעשים המנויים להלן, כדי להכריח את חברו לעשות מה שאינו חייב לעשות לפי הדין או להימנע מעשות מה שהוא רשאי לעשותו, דינו - מאסר שנה אחת:

...

(2) מהלך אחריו בלי הרף ממקום למקום;

"...

זאת תוך הסתייגות משמעותית והבהרה כפולה – ראשית, סעיף 163(2) נמצא תחת הכותרת "הפרעה למימוש זכות" תחת סימן שעניינו "סכסוכי עבודה"; שנית ועיקר – יודגש שאין בפסק הדין בהליך האזרחי כאן, משום קביעה בדבר הרשעה פלילית כזו או אחרת.

(ה) התנהלות התובע היא בגדר "הטרדה אחרת", כמשמעה בחוק הגנת הפרטיות

- סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות מגדיר מה היא פגיעה בפרטיות, תוך פירוט מקרים ואירועים שייחשבו לפגיעה כאמור. לעניינינו, אפנה לסעיף 12(1) לחוק המגדיר פגיעה בפרטיות, במקרים של:

"בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת"

התנהלות התובע, הנוהג לצלם בהתרסה עיתונאים וכן בעלי מקצוע אחרים – אינה בהכרח משום "בילוש או התחקות" שכן לא הוכח שהתובע פוגע או מתחקה דווקא אחר אדם אחד.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13954-06-22 ציפורי נ' שפר ואח'

ההיפך הוא הנכון, העדויות שהובאו התייחסו לפגיעה גורפת בעיתונאים ולעיתים בנוכחים בבית המשפט ואפילו באולם בית המשפט עצמו. עם זאת, ההתנהלות עולה כדי "הטרדה אחרת" ועל כך יורחב בפסקה הבאה.

המינוח "הטרדה אחרת" כמשמעו בחוק הגנת הפרטיות, נועד "להשלים" את מעגל ההגנה שמעניק החוק לפרט. השלמת מעגל ההגנה בדרך שתחול גם על מקרים שאינם בהכרח משום בילוש או התחקות. לענין זה ר' כבר בד"נ 9/83, בית הדין הצבאי לערעורים נ' ועקנין, פ"ד מב(3) 837 (1988). עוד ר' רע"פ 4743/20, מרדכי לייבל נ' מדינת ישראל (מיום 21/7/2022, המשי' לנשי' (בדימוס) נ' הנדל, השי' (בדימוס) י' קרא, השופטת י' וילנר) שם נקבע כך (ההדגשה לא במקור) - "מן ההיבט הלשוני מושג זה מקיף מגוון רחב של התנהגויות. עיון בפסיקת בית משפט זה ובדברי חקיקה שונים, שעניינם הטרדה לסוגיה, מאשר קביעה זו. כך, בעניין ועקנין הובהר כי "המונח 'הטרדה' בא להשלים את המעגל של מיגוון שיטות החשיפה המכוונות של ענייניו הפרטיים של האדם, שאינן יכולות להיכלל במושגים של בילוש או התחקות דווקא".

עוד ר' ספרו של המלומד פרופ' מיכאל בירנהק, מרחב פרטי – הזכות לפרטיות בין משפט לטכנולוגיה (2010, בע"מ 59) שם מובאת התייחסות לזכותו של אדם 'להיעזב במנוחה' ונאמר שזכות זו "מבודדת את הפרט מהכלל, ומפקידה בידי הפרט את הכוח להחליט מתי להיעזב במנוחה. ההגדרה משמיעה את הפרטיות כצורך פסיכולוגי בשלווה, ובמידה מסוימת כצורך בשליטה של הפרט במרחב של עצמו".

להשלמה, ר' רע"פ 4743/20, מרדכי לייבל נ' מדינת ישראל שנוצר לעיל, המסכם את הוגיה וקובע כך - "הפרשנות של "הטרדה אחרת" נעשית אף בענייננו בהתאם למובנו הטבעי והרגיל של המונח ובאופן המגשים את התכלית החקיקתית של הגנה על הפרטיות. סעיף 1(2) לחוק חל – כפי שנכתב במפורש בדברי ההסבר – הן על התנהגות מטרידה ברשות היחיד והן על התנהגות מטרידה ברשות הרבים. מדובר בהוראת "סל" גמישה אשר מספקת הגנה למרחב הפרטי של האדם. גם חדירה למרחב הפרטי ה"וירטואלי" של האדם פוגעת ביכולתו של האדם להיעזב במנוחה במרחב זה ולשלוט בו, ובכך פוגעת באוטונומיה שלו ובכבודו. פרשנות שונה של 'הטרדה אחרת' עשויה לעקר את העבירה מתוכנה".

יישום כל האמור לעיל באשר להתנהלות והתנהגות התובע, מביא לקביעה לפיה התובע, לכל הפחות, מטריד "הטרדה אחרת" תוך פגיעה בעיתונאים שהעידו בהליך. במצב דברים כזה, בוודאי שאין להלין דווקא על המאמר בעיתון "הארץ" ואפילו לא על התנהלות הנתבע אשר התייחסו להתנהגות התובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13954-06-22 ציפורי נ' שפר ואח'

התייחסות אל התובע כאל מי שמשליט "אווירת טרור ואלימות מילולית כנגד פרקליטים ועיתונאים"

- מכל האמור והמפורט בסעיף 10.2 לעיל, והעדויות והראיות באשר להתנהלות והתנהגות התובע - עולה שהתובע אכן נוהג תוך שהוא משליט אווירת אלימות מילולית כנגד פרקליטים ועיתונאים. אך מה באשר לאווירת הטרור? על כך בפסקה הבאה.

- ההגדרה המשפטית למונח "מעשה טרור" מופיעה בחוק המאבק בטרור, תשע"ו – 2016 ועל פניו צילום שיטתי בהתרסה וכן יתר התנהגות התובע אינה עולה כדי מעשה טרור. לענין זה, הגדרת "מעשה טרור" בחוק למאבק בטרור היא כדלקמן:

מעשה טרור – מעשה המהווה עבירה או איום בעשיית מעשה כאמור, שמתקיימים לגביהם כל אלה:

(1) הם נעשו מתוך מניע מדיני, דתי, לאומני או אידאולוגי;

(2) הם נעשו במטרה לעורר פחד או בהלה בציבור או במטרה לאלץ ממשלה או רשות שלטונית אחרת, לרבות ממשלה או רשות שלטונית אחרת של מדינה זרה, או ארגון ציבורי בין-לאומי, לעשות מעשה או להימנע מעשיית מעשה;

(3) במעשה שנעשה או במעשה שאיימו בעשייתו, היה אחד מאלה, או סיכון ממשי לאחד מאלה:

(א) פגיעה חמורה בגופו של אדם או בחירותו;

(ב) פגיעה חמורה בבטיחות הציבור או בבריאותו;

(ג) פגיעה חמורה ברכוש, שבנסיבות שבהן בוצעה יש אפשרות ממשית שתגרום לפגיעה חמורה כאמור בפסקאות משנה (א) או (ב) ושנעשתה במטרה לגרום לפגיעה כאמור;

(ד) פגיעה חמורה בקודשי דת; לענין זה, "קודשי דת" – מקום פולחן או קבורה ותשמישי קדושה;

(ה) פגיעה חמורה בתשתיות, במערכות או בשירותים חיוניים, או שיבוש חמור שלהם, או פגיעה חמורה בכלכלת המדינה או בסביבה;

קשה עד בלתי אפשרי להגדיר את התנהגותו הכוחנית של התובע כהתנהגות מתוך "מניע מדיני, דתי, לאומני או אידאולוגי". מכאן, לא ניתן לכלול את התנהגותו במסגרת הגדרת "מעשה טרור" היחידה המופיעה בחוק למאבק בטרור. לצד זאת, לשון העם מתייחסת למעשי "טרור" לא רק באשר למעשים בעלי מניעים מדיניים, דתיים, לאומניים או אידאולוגיים. וכך למשל – גם התנהלות אלימה ושיטתית של שכן כנגד שכניו, עשויה לזכות לכינוי 'מעשה טרור'; גם התנהלות אלימה ושיטתית כנגד נשים או כנגד כל מגדר או קבוצת אנשים – עשויה לזכות לכינוי 'מעשה טרור'; גם השלטת פחד ואימה על ידי ארגוני פשע או על ידי עבריינים יחידים עשויה לזכות לכינוי 'מעשה טרור'.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-06-13954 ציפורי נ' שפר ואח'

להרחבה באשר לקושי להגדרת "טרור" ר' מאמרה של המלומדת ד"ר דנה בלאנדר, טרור – כואב אבל עמום (2008), מתוך כתב העת "פרלמנט" בהוצאת המכון הישראלי לדמוקרטיה – גיליון 59).

- בנסיבות הענין, כאשר שורה של עיתונאים העידה אודות התנהגות התובע בבית המשפט ואפילו באולם המשפט עצמו, וכאשר הפנו למתקפות התובע, מעת לעת – הרי כשפת העם וכנהוג, בהחלט ניתן לכנות מתקפות אלה גם כ"טרור ואלימות מילולית".

10.4 סוף דבר באשר לנימוק השני משניים לדחיית התביעה - דחיה בשל הגנת "אמת דיברתי"
כפי שעולה מהאמור לעיל - הפרסום באשר להתנהגות התובע הוא פרסום דברי אמת הזוכים להגנת סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965, הקובע ברישא לו כך – "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי...".

11. הערה לפני סיום

כתב התביעה התייחס בכותרתו גם לטענה של פגיעה בפרטיות. בנוסף ציין כתב התביעה שהנתבע הפך חובבן חקוקה בגין שורה של חוקים – סעיף 2 לחוק האזנת סתר, תשל"ט – 1979; סעיפים 3,4,5 לתקנות בתי המשפט ובתי הדין לעבודה (עיון בתיקים), תשס"ב – 2003; סעיף 16(ב) לתקנון האתיקה המקצועית של העיתונות; סעיפים 53,54 ו-60(א) לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א – 1961; נוהל היתר כללי לעיון בתיקי בית משפט; סעיף 7(א) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו; שורה של סעיפים בתקנות הגנת הפרטיות (אבטחת מידע), תשע"ז – 2017; שורה של סעיפים בתקנון שירות המדינה (התקשי"ר).

בפועל, לא התכבד התובע להבהיר ולנמק את כל ההפרות דלעיל. לא בכתב התביעה כדבעי, לא בתצהירו ולא בסיכומים – כאשר הוא בפועל נטש לחלוטין טענות אלה.

12. סוף דבר

לאור כל האמור לעיל התביעה נדחית. אני מחייב את התובע בתשלום הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בסך של 25,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל.

ניתנה היום, בכ"א אלול תשפ"ה, ב14 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.

אביים ברקאי, שופט